

PREGÀRIES A BOCA DE CANÓ

Lluís Espinal, sj.

Índex

Egoisme
Cosmonautes
Recés - Endavant
Castedat-obsessió
Joventut sense Déu
L'Església del Concili
Música moderna
Manaments incomprensibles
Estiueig
Comunisme
Cansats de ser cristians
Ateus
Vida profunda
Joventut
Fragilitat
I Déu...?
No acostumar-se
Prudència
El Crist Total
Silenci de Déu
Déu en la vida
Amor i amistat
Solitud
Mare del Crist
Intimitat
No estalviar-nos
El misteri de la persona
Començar a ser cristians
Mediocritat
Accident
Buidor
Futur
Gastar la vida
Sexe
Cristians del silenci
Els qui sofreixen
Aniversari
Tancament davant Déu
Pau
Crisis
Impotència
Nens abandonats
Sinceritat
El Crist gloriós

Tots els grans moments de la vida (una opció, un encontre, un amor) troben la seva densitat humana quan, a través d'ells, se'ns revela d'una manera especial la veritat del nostre ésser.

Aleshores, en apropar-nos als nostres autèntics orígens, ens apropem a aquell Misteri del que rebem la nostra consistència; anhelem haver estat ja cridats i que ja hagin disposat de nosaltres.

Perquè amb temor ens experimentem com aquells que no vivim de nosaltres mateixos en una situació d'impotència i d'entrega. Ens vivim com els que hem estat cridats.

A través d'aquestes pregàries de L. Espinal escrites al llarg dels anys 70 –i retocades temps després durant els seus anys de vida a Bolívia fins a la seva mort (1980)– podem aprendre a viure el present de tal manera que inesperadament vagi “naixent d'ell un futur realment nou”.

Amb aquest Quadern l'EIDES i tota la Fundació Lluís Espinal volen posar a l'abast dels seus amics i lectors un record, no per petit menys important, del jesuïta català màrtir a Bolívia ara fa 21 anys, que dóna nom al nostre Centre d'Estudis. (Veure Quaderns Cristianisme i Justícia n. 2 i 64).

EGOISME

Obrim els ulls, sortim al carrer i mil crides humanes ens assetgen: un captaire demana almoïna; l'amic que busca feina, l'anunci d'una reunió política...
Tanmateix, després, ofeguem aquestes crides, asfixiant-les lentament en el nostre interior.
De vegades, gairebé sentim vertigen enfront del nostre cor de Caïn, ple de cadàvers de germans.
La vida és dura. Ens obrim camí a cops de destrat prescindint dels altres, atropellant-los.
Cerquem la felicitat, però no traspuem joia.
Senyor, hi ha quelcom que anomenem amor, però tu saps que es tracta d'un amor mesquí i avar: pur egoisme refinat.
No ens entreguem, només exigim, com un recaptador d'impostos.
Per això, Senyor, et cerquem endebades. Tu no vius pas reclòs així, puix que ets l'amor.
Però ets tan bo que, malgrat tot, ens parles. El teu amor és més fort que la nostra cuirassa, i veiem resplendir la teva llum.
Ensenya'ns a estimar, Senyor Jesús. Cada cop més, cada jorn amb més despreniment. No pas per sadollar el nostre desig d'afecte, sinó perquè els altres necessiten amor.
Tu ets l'amor, però necessites amor en el teu Cos. Fa falta sang per a establir aquest cercle universal d'amor. Volem participar en aquesta transfusió, i no convertir-nos, només, en sangoneres. No et demanem res d'exorbitant, volem ser, tan sols, deixebles teus, acomplint el teu únic manament: estimar els altres.

COSMONAUTES

Els hem vistos, Senyor, a la pantalla del televisor. Es movien lentament, per tal sortir de la càpsula i, després, surar en el buit.
D'altres, han mort, potser, en un silenci perfecte, caient per l'univers. En la buidor de llur incredulitat, no tenien sentit ni llurs blasfèmies, tan sols.
Vine, Senyor, estem atemorits. L'univers se'ns ha fet massa gran per viatjar tots sols.
La fantasia ens esclata, puix la realitat és més increïble que els somnis.
Si tu no existissis, de què serviria tant d'univers?
Ens assetja l'angoixa de la màquina que ja no dominem, la neurosi de la solitud en el desert del cosmos.
Et preguem per aquesta gent audaç que ho arrisca tot per a cercar quelcom. O Algú? Que aquests eremites de l'espai et trobin.
També nosaltres ho voldríem deixar tot per tal d'abastar una òrbita llunyana. Empeny la nostra vida vers l'audàcia.

RECÉS

Això és, només, un parèntesi. No ens podem recloure en nosaltres mateixos, Senyor, per a lliurar-nos a tu.

Tot just tanquem els ulls i trobem, tan sols, el desert del nostre “jo”, la nàusea del nostre no-res.

Ens fa por una perfecció “algebritzada”, amb els seus mil graus i caminets.

Ulls oberts, Senyor, voldríem trobar-te en els altres. Tu ens somrius en cada rostre humà.

Voldríem seguir-te a ple migdia, amb la naturalitat de l’evangeli.

Deixa’ns ser agosarats. Ens sembles massa adust en els teus sants. Et preferim a Tu, amb la teva creu calenta de sang i d’amor. Et preferim a Tu, al-lucinant i nu.

No hem nascut pas per al silenci. Tu ens has carregat amb la teva paraula. En Tu trobem el nostre millor soroll, en els problemes dels homes, en aquests humans ferits que se’ns acosten.

Senyor Jesús, tal volta ens sobra petulància, però ens fastiguegen certes paraules: “perfecció”, “virtuts”, “santedat”. Paraules d’autòpsia, estructures que ens amaguen la vida, la teva Vida.

Allibera’ns del risc de tornar-te a desencarnar. Tenim por de mediatitzar-te. Tant de bo no ens perdem pas enmig de tantes bastides.

ENDAVENT

Com el crit dels sentinelles contra la fila de presoners de guerra: “Som-hi!”. “Endavant!”.

No ens podem pas deturar, Senyor. El cor, però, voldria restar aquí, en aquest èxit, amb aquesta gent que ha rebut, de mans nostres, la teva Pau. “Endavant!”.

La nostra vida és un èxode total. Som nòmades de l’Absolut. No tenim cap altra llar que la teva falda de misteri i de fe.

Fem brollar amor i esperança, al nostre pas. Nosaltres, tanmateix, continuem solitaris endegant tot l’amor vers tu.

Dona’ns la força per continuar avançant, assedegats, per aquest sorral interminable, sens deturar-nos en tants oasis. “Endavant”, sota el teu sol abusador.

D’altres, podran, potser, lliurar-te el cor de cop i tancar l’univers en un colossal parèntesi.

Nosaltres, no. Ens cal anar amb el cor a la mà, per tal d’eixugar llàgrimes i estroncar ferides.

Ens cal lliurar-nos i dir sempre “adéu”, i estimar pregonament, fent camí, tanmateix, sense parar.

T’oferim aquesta mística roent de l’etern “endavant!” fins que Tu no arribaràs, fins que Tu no deturaràs aquest pelegrinatge més enllà del desert, i deixarem aquesta tenda transhumant per fer estada a la teva ciutat (Apoc. 21, 2-4).

Vine, Senyor Jesús (Ap. 22, 20), i que el teu repòs esvaeixi aquest inacabable “endavant”.

CASTEDAT-OBSESSIÓ

Quants cristians no han reduït llur religió a una obsessió sexual. Com hem empobrit, Senyor, el teu evangeli...

Voldríem cridar pels carrers que, ser cristians, és quelcom més que “no fornicar”, que és un simplisme pueril convertir l’èsser humà en pur sexe.

No volem continuar educant els nostres fills hipersensibles envers la castedat i endurits, en canvi, envers tot el que és positiu: la justícia, l’amor, la pregària.

La impuresa ocupa, ja, tot l’horitzó moral, i no hi ha lloc per a res més. La moral puritana pot ser més nociva que la pornografia. El pecat de la carn és el més epidèrmic; és pitjor l’orgull o l’egoisme: pecats bàsics que ens empassem piadosament.

Ensenya’ns a donar, a les virtuts, el seu vertader valor, a respectar-ne la jerarquia. La castedat és valuosa, tan sols, perquè és la closca de l’amor. El pitjor pecat solitari és l’egoisme.

Dona’ns, Senyor, uns ulls d’infant per poder veure amb netedat la teva creació. Que no oblidem que Tu ho has fet tot “bo” (Gn. 1, 3-31). No volem sentir parlar de “virtut angelical”, perquè tu, quan parlaves de sexualitat, no feies servir melindrosos circumloquis. Que no oblidem, sobretot, que només vas ser dur amb el fariseisme dels “perfectes”, dels qui jutgen i s’escandalitzen.

JOVENTUT SENSE DÉU

Senyor Jesús, ells mateixos ho diuen, que els manca il·lusió, que la seva vida no té sentit, perquè existeixen sense Tu. Mira aquesta joventut atea, corcada per dintre, pansida com una vela sense vent, totalment desorientada.

En el seu rostre s’hi enceba l’angoixa. Mai no havíem vist uns ulls tan negres, tan plens d’interrogants. Torna a venir, Senyor, manifesta’t a aquestes ànimes que et cerquen i no et troben. No tardis, que tot es va esfondrant i, sense Tu, es preferible no existir.

Els personatges-fantasma que s’arrossegueu pels films d’incomunicabilitat no tenen res de fictici: així és el jovent sense Tu. Puix, sense Tu, ens manca l’únic punt de referència, les coses no es poden valorar, felicitat i dolor es confonen.

Torna aviat, per a donar lluïssor a aquests ulls tan tràgics, puix no troben res que doni sentit a l’amor. Quan nosaltres sofrim, tenim, si més no, una engruna d’esperança. Però ells agonitzen en una nit de plom, com animals traïdorament conscients. Dona’ls el pa de la teva presència.

L'ESGLÉSIA DEL CONCILI

Senyor, et donem gràcies perquè vivim en l'església d'avui, perquè t'hem vist actuar en ella d'una manera miraculosa. En dos anys, la teva església s'ha rejuenit uns quants segles. Sentim la responsabilitat d'aquesta hora. Que no convertim en rutina aquesta espera. Voldríem acumular entusiasme, voldríem sentir-nos carregats de Tu fins a l'alta tensió. És inútil, cercar el Déu vivent entre els morts (Llc 24, 5). Volem anar més enllà del legalisme i de les pràctiques rònegues, i proclamar, a crits, que Tu ets la Vida (Jn. 14, 6). El món sofreix. Hi ha fam i guerra. Es cerca la solució de tot en la tècnica i el plaer. I nosaltres? On hem reclòs la teva paraula? No ens hem plantat a les places del món (Mt. 10, 27), i ara ets un Déu absent.

MÚSICA MODERNA

Senyor Jesús, també t'has encarnat en el món d'avui. Tu comprens la nostra música, expressió de l'home actual.

Estridències, udols i angoixa. La nostra pregària és tot això: pregària d'homes trencats i en crisi. La nostra música és un crit d'auxili. Tu coneixes aquests joves que ens qüestionen amb veu sanglotant. Tots ens hi sentim representats. Cada cop que colpegen la guitarra ens fiblen en carn viva. I tu, Senyor, on ets? Per què calles?

Restem sols, la cara al vent, colpits per la vida. Els instants més preciosos se'ns escolen entre les mans.

La nostra pregària d'ara només pot ser pura angoixa. Tot el dolor del món encastat en una gorja.

Senyor Jesús, mai no hi ha hagut una nostàlgia de Tu tan difosa. El twist i el rock són pura pregària. Escolta...

MANAMENTS INCOMPRESIBLES

Senyor de la vida, per què ens deixes morir lentament a les teves mans?, per què ens arrenques els brots de la il·lusió?

Ens vols fer entendre que no necessites de nosaltres perquè vingui el teu regne?, que val més l'adoració que l'acció?

A cops de destrall, has anat escapçant l'arbre de la nostra vida. Senyor, com podrem donar fruit, si ens vas truncant les branques!

Tu ens demanes l'incoherent i l'absurd, ens manes que ens deformem, que esdevinguem vasos trencats que no poden retenir el teu missatge. Per què? Senyor Jesús, acceptem aquesta mort que ens va rosegant per dins. Sabem que són les teves mans que ens maseguen amorosament, que ens van desflorant l'ànima. Estem oberts a les teves ferides. Creiem que, el nostre darrer

bri, empeltat en Tu, es desclourà en una primavera total.

Jesús crucificat, ensenyan's a morir amb la il·lusió d'un nuviatge incipient. No ens deixis morir amb passiva amarguesa ni amb gesticulant rebel·lia. No ens deixis morir més del compte.

Senyor, quina por que ens fa que la nostra crucifixió esdevingui, només, un suïcidi!

ESTIUEIG

Senyor, et trobem a faltar, a la platja. De vegades sembla que vulguem descansar sense Tu, com si ens haguessis d'aigualir la festa.

No ens agraden aquestes vacances de vegetal que sols consisteixen a banyar-se, a atipar-se i a flirtejar.

Ensenya'ns a estiuejar. Dóna'ns unes vacances que ens arribin fins al moll de l'esperit, fins a allò que hi ha de més noble en nosaltres.

Volem aprendre a cercar el descans en el que és senzill i frugal, en l'art, en l'amistat, en un tracte més esponjat amb Tu.

Ara que estem més en contacte amb la natura, voldríem revifar l'instint de veure't en totes les coses, en totes les persones.

Que el contacte amb les flaires del camp ens retorni l'espontaneïtat i la senzillesa. Fes-nos oblidar les superestructures del nostre intel·lectualisme i de la nostra posició. Retorna'ns la frescor del sentiment.

Voldríem ser senzills i alegres com una gota d'aigua, com un bri d'herba; recuperar un esperit sa, sense neurosis ni complexos, per tal de poder estimar millor.

Et preguem per tants milions d'éssers humans que no podran estiuejar. Ho necessiten més que nosaltres, però, un ordre social injust, no els permet gaudir d'un món que també has creat per a ells.

Que el seu record ens ensenyi que la malversació és un pecat, puix que són ells, potser, els qui "paguen" el nostre estiueig.

COMUNISME

Senyor, ens fa por aquest món que avança cap al comunisme. La taca roja s'estén amb el suport de molts.

Avui, aquí, la religió de la matèria és més forta que la teva religió; és més viva, més proselitista.

Potser és millor així, que el comunisme creixi i, d'una sacsejada, desvetlli, del seu ensopiment, la teva església mil·lenària. Enfront d'un perill tan agut, quin sentit té una església d'ostentació i de rutina?

Potser els teus pobres retroben en el comunisme allò que Tu vas predicar: la fam i set de justícia (Mt. 5,6).

Potser nosaltres, els fem ateus, en mostrar-los un déu que, en realitat, no existeix. Potser tenen

raó quan parlen de l'“opi del poble”, perquè hem desencarnat la nostra fe...

Potser ens caldrà travessar el Mar Roig, per entrar a la Terra Promesa. Potser Tu, Senyor, ets amb ells.

CANSATS DE SER CRISTIANS

Dubtem del nostre amor, de la nostra fe. La nostra vida és grisa, té tan poques aparences d'amor! I ara ens sentim cansats i buits. Aquesta buidor, no serà, potser, la teva presència infinita?

Creiem que el cansament és més autèntic que qualsevol sentimentalisme amorós envers Tu. Portem a les espatlles els sofriments i els problemes de tots. Tothom té dret a exigir-nos el consol.

Tanmateix, un cop més, torna la rutina i l'egoisme mesquí i ens atrau qualsevol comoditat, i comencem a fer-nos un cau al redós de cada caliu.

Aquestes estrebaves de l'amor humà són un aperitiu de l'amor envers Tu. Que no perdem l'alè a mig camí, que t'estimem en cada persona, malgrat ens sentim cansats de tant d'anar costa amunt.

T'ofereim, ara, aquest cansament, per tots aquells que estan més cansats que nosaltres, perquè ni tan sols tenen fe. T'ofereim aquesta buidor pels qui tenen l'última il·lusió, ja, podrida.

En aquests moments, a cada instant, algú mor, algú blasfema, una innocència és maltractada, hi ha algú que es suïcida. I nosaltres restem passius, damunt les ruïnes del món, capficats per un botó.

ATEUS

Estem tristos per ells, perquè criden per espantar llur tristesa. S'ofeguen en la nit sense temps ni estrelles.

La vida els esquinça, com a nosaltres, però ells no tenen esperança. Estan sols, sense Déu. Per a ells, viure és anar-se extingint com l'escuma del mar, com el so del martell contra l'enclusa. Tenallats per un silenci creixent.

Ens sentim tristos per ells, Senyor. L'ésser humà només seria un gripau que es llença al buit. I són germans nostres!

Han volgut construir un món més just; tanmateix, per a qui? Apuntala'ls l'existència, Senyor, no fos cas que només construïssin un mausoleu.

VIDA PROFUNDA

Som fàcils a dir que et trobem en l'enrenou de la vida; en realitat, però, el nostre interior gairebé sempre és buit, com un immens immoble.

Els gestos cristians, les frases, ens surten de la perifèria, amb la càrrega esmorteïda. Ens manca vida interior, amb silenci o sense; per tal d'abraonar-nos a Tu pregonament i que ens penetris com un murmur d'aiguaneix.

Senyor, en aquests moments, sentim nostàlgies de pregària; caldria, tanmateix, que aquesta enyorança esdevingués la nostra fam de cada jorn, no tan sols dels caps de setmana.

El corrent dels esdeveniments va deixant un pou que colga la nostra autèntica vida, i ni tan sols percebem la nostra indigència.

Cal que t'ancoris tan profundament en nosaltres que esdevinguem sempre illots a contracorrent, testimonis inoportuns de l'Invisible.

Ens manca amor, tanmateix, ens manca mordent. Revifa la teva presència per tal d'incendiar-ho tot. Voldríem convertir-nos en una deu profunda, units a Tu, font d'aigua viva (Jer. 17, 13), i no només tolls que s'esvaeixen.

Ens sobre activisme. "Aprofitem" massa el temps, en lloc d'esmerçar-lo, en adoració, al teu costat. Voldríem anticipar l'eternitat i amainar-nos tot contemplant el teu rostre.

JOVENTUT

Gairebé ja no som joves. La vida ens ha madurat i envellit. El ventall de possibilitats se'ns ha anat encogint. I, ara, la vida és un camí prosaic entre dues cunetes.

Sentim la temptació del desengany enfront de tantes despulles d'ideals ben nostres. Estem cansats de lluitar i voldríem, ja, una vida aburgesada.

Senyor, referma'ns la juvenesa. No ens deixis caure en la temptació de la rutina i de llençar la tovallola. Senyor Jesús, voldríem ser com Tu, que no has conegut l'esclerosi de l'edat madura i has estat jove fins a la mort violenta.

Retorna'ns la juvenesa, ni que sigui la juvenesa interna, d'esperit. Puix cal ser joves de ment, no sols de vestimenta.

Conserva'ns la imprudència juvenil, aquella beneïda imprudència capaç de jugar-se la vida per un ideal, capaç d'il·lusionar-se i d'estimar.

Que mai no ens tornem vells, ni esdevinguem un pes mort, uns mers frens per als altres. No ens fa pas cap gràcia convertir-nos, només, en senyals de perill al llarg del camí.

Allibera'ns, Senyor, de la incomprensió envers els qui ens vénen al darrere. Ells ens porten aire nou. No volem fer-los patir el que hem patit nosaltres.

Ensenya'ns a cedir-los el pas, a temps. Volem aprofitar llur energia, utilitzar llur crítica. No volem que envelleixin per haver-los encomanat la nostra vellesa prematura. Ensenya'ns a retirar-nos a temps, Senyor. Que no ens hagin de fer baixar per força.

FRAGILITAT

Hem llegit la crònica negra. S'hi trobava la història dels nostres pecats possibles: robatoris, fam, corrupció, deslleialtat, suborn...

Si som sincers, ens sentirem germans de tots aquests culpables.

També nosaltres hem sentit llurs temptacions. I, potser, alguns cops hem caigut, com ells...

Senyor, tenim por. La nostra fortalesa és de fang. Som capaços, també, de fer un disbarat. Els nostres peus ja van per camins torts...

Dona'ns la mà, Senyor, i no ens deixis mai, malgrat que t'ho exigim a crits. Tenim por, perquè ens refiem de nosaltres mateixos. Hem edificat la nostra casa damunt la sorra de les nostres possibilitats.

Gaudim del nostre prestigi i de la nostra experiència. Ens coneixem. Diem que "no representa cap perill per a nosaltres". I ens oblidem de les teves paraules, que diuen: "Que no veus que ets un dissipat, un miserable, un indigent, un cec i que vas nu!". Fes-nos adonar que, sense Tu, no podem res. Però no ens ho ensenyis a força de caigudes.

Compadeix-te de nosaltres, com una mare, malgrat que no t'ho demanem. No sabem parlar-te, però la nostra indignència baladreja per si sola.

Fes, Senyor, que tot, en nosaltres, esdevingui pregària. Aquesta recerca inesgotable de felicitat i d'amor és una manera de buscar-te a Tu.

Empeny la nostra pregària, radicalitza-la, perquè no s'aturi a mig camí. I puix que som fràgils, que, cada pulsació, sigui una súplica de qui està en perill, escarafalls de qui s'ofega.

I DÉU?

De vegades, el món ens sembla buit, sense Déu. Hi ha injustícies, i Déu calla. Ha deixat el món tan a les nostres mans que tenim la possibilitat de destruir-lo, i de crucificar, fins i tot, el mateix Déu.

A tot estirar, ens imaginem un Déu llunyà, més enllà dels núvols, com una immensa galàxia.

Per això, quan ens sentim sols, enyorem tant el tebi contacte humà...

Senyor del misteri, fes que sentim la teva presència en el cor de la vida. Volem trobar-te al fons de la quotidianitat. Ets tan a prop, que és un error anar, lluny, a cercar-te. Ets present entre nosaltres, en cadascú. Et reveles en tot el que ens fascina o ens fereix.

Ets present en la nostra intimitat feta diàleg, quan s'encén la pupilla de l'amor interpersonal. Sabem que el pecat és, només, una adoració deturada a mig camí.

Vine, Senyor Jesús! En realitat, però, ja has vingut, ja estàs venint. L'eternitat ja ha començat. Només ens falta veure-hi.

Mentrestant, amb els ulls ben oberts, et cercarem en tots els rostres humans. Sabem que et reveles constantment en cada somriure, en cada dificultat. Obre'ns l'oïda, Senyor, com una antena expectant, perquè puguem sentir el teu batec clonat en cada ésser humà.

Que no et cerquem, només, en el temple, sinó en la comunió de la gòndola i la vorera. Que no et vegem, només, en el Sant Crist, sinó en la crucifixió del suburbi i del penal. Que et

sapiguem trobar, Senyor, present en els nostres germans, sobretot en els més pobres i oprimits. Que no et cerquem, només, en el temple, sinó en la comunió de la gòndola i la vorera. Que no et vegem només en el Sant Crist, sinó en la crucifixió del suburbi i del penal.

Que et sapiguem trobar, Senyor, present en els nostres germans, sobretot en els més pobres i oprimits...

ACOSTUMAR-SE

Tenim el vici d'acostumar-nos a tot. Ja no ens indignen els barris de misèria ni l'esclavatge dels *siringueros*. No és notícia l'*apartheid* ni els milions de morts de fam, cada any.

Ens hi acostumem. Llimem les arestes de la realitat, perquè no ens fereixi, i ens l'empassem tranquil·lament.

Ens desintegram. No és tan sols el temps, que se'ns en va, és la mateixa qualitat de les coses, que es rovella. Tot allò que és més explosiu esdevé rutina i conformisme. La contradicció de la creu, ja és, només, l'ornament d'un escot o la guerrera d'un Hitler.

Senyor, tenim el costum d'acostumar-nos a tot. Fins i tot el que és més feridor, se'ns arriba a oxidar. Voldríem veure sempre les coses com si fos la primera vegada. Voldríem una sensibilitat no cauteritzada, per tal de meravellar-nos i revoltar-nos.

Fes-nos superar la malaltia del tradicionalisme, aquesta mania d'entatxonar el nou en paradigmes vells.

Allibera'ns de la por al desconegut. El món no pot anar endavant malgrat els teus fills, sinó gràcies a ells. Empenyem. Senyor Jesús, dona'ns una espiritualitat d'iniciativa, de risc, que urgeixi revisió i neologismes. No volem veure les coses només des de dintre. Ens cal tenir algun amic heretge o comunista, per tal de ser disconformes com Tu, que vas ser crucificat pels conservadors de l'ordre i la rutina.

Ensenya'ns a recordar que Tu, Senyor Jesús, has trencat sempre les coordenades del previsible. I, sobretot, que no ens acostumem a veure cap injustícia sense que la ira i l'actuació se'ns engeguin.

PRUDÈNCIA

Hi ha un límit imperceptible entre prudència i covardia. Anomenem prudència a la seguretat i a la fluixesa. Anomenem prudència a no comprometre's, a no arriscar res de personal. Creiem que, amb l'edat, augmenta la prudència, sense adonar-nos que creix, també, el conformisme. Tothom parla de prudència, Senyor. D'una prudència, tanmateix, que no és la teva. Endebades la cerquem al teu evangeli.

Senyor Jesús, et donem gràcies perquè Tu no has estat prudent ni diplomàtic; perquè nos has callat per a escapolir-te de la creu; perquè has fustigat els poderosos sabent que t'hi jugaves la vida. Els qui t'han matat, aquests sí que han estat prudents.

No ens deixis ser tan prudents que pretenguem acontentar tothom. La teva paraula és feridora com una espasa de dos talls. A més de les benaurances, has pronunciat, també, malediccions. Tot un text ben subversiu.

No volem pas una prudència que ens porti a l'omissió i ens faci impossible la presó. Aquella terrible prudència que silencia els crits dels famolencs i els oprimits. Fes-nos prou sincers per no anomenar prudència a la covardia al conformisme, a la comoditat.

No és pas de prudents, ser cristians, seguir el Crist. No és pas prudència, *vendre tot allò que tens i donar-ho als pobres*. És imprudent, lliurar la vida per Déu i pels germans.

Que, quan sentim la temptació de la prudència, recordem que Tu *has escollit la feblesa del món* per a derrocar els forts; i els ignorants, per a confondre els savis. Puix, la prudència del món és enemiga de Déu.

EL CRIST TOTAL

No pot existir una religió individualista, ni una moral individual.

Com a cristians, creiem que no estem sols. Som solidaris amb Jesucrist i amb tots els homes. Som cèl·lules del Cos de Crist. Tots junts i el Crist formem un sol organisme: el Crist Total. Senyor Jesús, ens adrecem a Tu, no com a un horitzó llunyà. Tu ets a prop. Ets l'ànima de la nostra ànima, la intimitat de la nostra intimitat.

Sempre estem amb Tu. Som carn de la teva carn. Som el teu Cos. Per això, no podem parlar de solitud. No existeix la solitud per a la nostra fe: només el teu silenci. Som sempre un gran organisme vivent que irradia de Tu.

Caldria que la nostra vida s'ofegués de presència humana. Tot el que passa en el món, passa en el Cos de Crist. Cada acció repercuteix en tots i cadascú.

La nostra petita tasca, el nostre esforç minúscul, enclouen una potència infinita, puix esdevenen una gota en el cabal que empeny la turbina.

Per això, el món és sagrat: els carrers vessen del Crist. Cal recollir amb reverència totes les engrunes humanes, perquè allí hi ets Tu, Senyor Jesús.

Si hi sabéssim veure, tot esdevindria un èxtasi. T'estimaríem, també, en aquests membres masegats de la teva permanent crucifixió.

Gràcies, Senyor, perquè, fins i tot la nostra tasca profana, és un gest teu. Per a trobar-te, no

ens hem d'arrecerar en l'egoisme; ben al contrari, ens cal submergir-nos encara més en les coses, fins al més pregon; i esprémer-les, fins que en gotegi la teva presència.

SILENCI DE DÉU

El món gairebé és coherent sense Déu. I Déu roman en silenci, i no es defensa quan l'insulten, ni deixa anar els seus llamps i trons, quan el neguen.

Tot resta en silenci, però es tracta d'un mutisme hostil. I, si volem pregar, la nostra pregària s'esdevé sense diàleg. Udol del vent en una casa en ruïnes. Déu, tanmateix, sent la nostra angoixa, malgrat sembli que és molt lluny...

Senyor del silenci, t'oferim la solitud, la nostra absoluta solitud, puix, fins i tot Tu, ets absent. No tenim res de més íntim ni més nostre.

T'oferim la nostra finitud, les arrels del nostre ésser. T'oferim l'angoixa de ser homes. No ens deixis acceptar la desesperació, encara que l'interior se'ns endureixi com la pedra i sentim el rau-rau de la reprovació. Senyor, que tens cura de les flors del camp i les orenetes, per què sembla que et preocupis tan poc dels qui sofreixen? No ens deixis perdre la confiança, no ens deixis caure en la morbositat de la ruptura estrident, per a encebar-nos en la fosforescència de la mort.

La nostra vida ens sembla sense sentit. Com la teva, damunt la creu. Però Tu l'emplenaràs de dons per als altres. Si poguéssim saber a on ens portaràs...

Malgrat la nit, fes que mai no diguem "prou", malgrat no puguem més. Puix tu comences a actuar justament en la nostra derrota.

De vegades, la teva mà no ens sembla amiga. Però acceptem que ens tractis així. Ho acceptem tot, encara que no ho sentim. Només aquesta acceptació total ens podrà alliberar de la desesperació. Acceptant, expressem un suprem intent d'amor i de fe.

DÉU EN LA VIDA

Temps era temps, els anacoretas cercaven Déu en el desert o en la solitud de les ruïnes. Avui dia, les persones no tenim ni temps ni humor per a això.

Déu, tanmateix, no sols surt a trobar els solitaris, sinó també els ocupats. El treball de la vida i en bé dels altres no pot ser un obstacle per a acostar-nos a Déu.

Als nostres carrers sorollosos i enmig de l'aldarull de cotxes i vianants, Déu també hi és, en l'esguard de mil rostres humans... Déu etern, et donem gràcies perquè et podem trobar en el món, i no, ja, enllà dels núvols. Et podem estimar i adorar en aquestes persones que ens envolten.

Sabem que ni tan sols cal anar a una església, per a trobar-te. Volem escoltar la teva crida pels carrers, en el rètol lluminós, al cinema, en aquesta reunió d'amics. Ensenya'ns a pregar, no sols amb la Bíblia a la mà, sinó també llegint el diari; allí hi trobem la història del teu poble i dels teus membres, el teu dolor, la teva encarnació que continua.

Senyor Jesús, allibera'ns del culte a les fórmules; que compreguem que l'essencial és trobar-

te, i que els mitjans són el de menys. No volem pas unes estructures que satisfacin la nostra rutina i ja no ens condueixin cap a Tu, Déu de la intimitat i de l'amor sense paraules. El món és lluny de Tu, no serà que t'han presentat com un Baptista adust? Quantes vegades no s'ha empès les multituds cap al desert, com si Tu només fossis accessible en aquell lloc. Ensenya'ns a trobar-te en les persones. Tu ens has dit que, tot allò que fem als altres, t'ho fem a Tu. Ho hem oblidat. I ara sembla que les persones ens destorbin per a arribar fins a Tu. Com si fóssim càtars, et cerquem en superba solitud. Obre'ns els ulls, perquè t'anem trobant en cada rostre, perquè puguem combregar-te cada cop que estrenyem una mà o dibuixem un somriure.

AMOR I AMISTAT

Estimar és la paraula més emprada i la més incompresa. Dos enamorats amb les mans nuades. La mare amb el seu nadó a l'esquena. Dos vells prenent el sol en silenci. Això és estimar. Estimar, aquesta afinitat interpersonal, quan el secret del "tu" traspua pels ulls. Aquest desplegament metafísic vers el lliurament. Aquesta superació de l'on, del quan i del què... Tot això és amor. Tanmateix, hi ha quelcom més...

Senyor, et donem gràcies perquè has inventat l'amor. Perquè ens has fet tan semblants a Tu que, fins, podem estimar. Gràcies, perquè és alguna cosa més que pur instint. Gràcies pel misteri de l'amor.

Gràcies per aquestes amistats concretes. Gràcies per aquesta persona estimada, més íntima que nosaltres mateixos, puix, sense ella, no tindríem interioritat. Gràcies, Senyor, perquè t'has revelat tangiblement, absorbentment, en el sagrament de la persona estimada.

Gràcies, perquè, d'aquesta manera, ens has suavitzat l'existència. Perquè, estimant, has donat sentit al nostre dolor i a la nostra espera. Qui estima sincerament, ja està amortitzat. Ha lliurat més energia que totes les fissions atòmiques. Pot transformar el món.

Gràcies, Senyor, perquè un acte d'amor no és quelcom que passa. És un monòlit per a l'eternitat. Un guspireig definitiu al cor de Déu.

Ens fa por que no ens manqui temps per a estimar, que ens malversem a nosaltres mateixos en l'egoisme. Al món, hi ha milions de persones que moren de fam. Però, no hi ha estadístiques dels famolencs d'amor.

Què fem, amb el cor fermat com una caixa forta? Senyor Jesús, ensenya'ns a estimar amb integritat, fins a les últimes conseqüències. No deixis que envelleixi el nostre cor.

SOLITUD

L'ésser humà sempre està sol: amb el seu "jo" impenetrable, la seva responsabilitat, el seu misteri, el seu amor, la seva predestinació...

Recordem la solitud de l'orfe i la solitud del vell, famolencs d'éssers estimats.

La solitud del delicte, la solitud del sofriment i del sepulcre.

La solitud de l'altiplà, la solitud de la pampa, del cor de la mina. La solitud del mar... Senyor Jesús, ensenya'ns a viure la nostra solitud. Tot ésser humà és un solitari.

La vida ens pesa, com aquesta gravitació constant vers l'infinit insatisfeta, per ara. Per això, et mendiquem misericòrdia pels suïcides i desesperats.

Tu saps, Senyor, com ens fascina el pecat. Equivocadament, cerquem en ell el miratge de l'absolut: realitzar-nos, sadollar el nostre amor abismats en la nit.

Et preguem per la solitud dels empresonats, pels pastors dels altiplans, pels vigilants nocturns.

Jesús de Betània i de Canaan, ensenya'ns a trobar i a viure l'amor i l'amistat. Et preguem per aquells que encara no han descobert aquests tresors. Que, quan ens sentim sols, recordem la solitud humana de la teva encarnació i de la teva agonia. T'oferim la nostra solitud, perquè, unida a la teva, esdevingui redemptora, perquè es completi el que manca a la teva passió.

No permetis que ens tanquem en la nostra solitud. Obre'ns, perquè anem a trobar la solitud dels altres. Que no se'ns eclipsi l'esperança de la comunió eterna amb Tu. Vine, Senyor Jesús!

MARE DEL CRIST

Estem sols davant la vida, enfront d'aquest amor que cadascú deleja frenèticament. Sols en l'elecció, en la insubstituïble responsabilitat.

Cadascú ha de viure la seva vida inèdita i la seva mort absolutament personal.

El món se'ns ha fet cada cop més gran, i nosaltres no hem crescut en la mateixa proporció.

Hem gallejat de ser adults, com si ja no ens calgués la mare de Jesús, com si, a força d'anys i maduresa, poguéssim deixar de ser fills seus...

Senyora, et volem parlar amb plena sinceritat. Hem fet malfet, volent emancipar-nos. Ara ens sentim sols, batuts per ratxes de limitació i de rutina.

Ens trobem a la intempèrie, cercant, amb ulls inexperts, un horitzó feliç. Escridassem i ens reafirmem entre els amics. Tanmateix, en el fons, restem ben sols. La llibertat ens pesa més que nosaltres mateixos i ens angoixa el futur, i la responsabilitat ens ultrapassa.

Ara, en el desemparament, hem trobat un lloc per a tu. Hem anat prou lluny com per a sentir nostàlgia de la mare. Mare, lleva'ns l'anestèsia de la superficialitat, perquè ens sentim esquinçats i en carn viva. Que tota l'angoixa reprimida ens traspuï a flor de pell, perquè ens llancem àvidament vers tu.

Que, més enllà de tot soroll, sentim el clam de l'esperit. Que els planys del món que sofreix s'imposin al clàxon i a la bateria. Volem sentir-nos desemparats i germans dels empresonats, dels suïcides i dels captaires, per tal que siguem salvats pel teu Fill, que ha vingut a alliberar els oprimits.

INTIMITAT

Ens corprèn un paisatge, ens al·lucina el misteri de la vida submarina. Tanmateix, veure una ànima... és quelcom engegador.

La intimitat és la transparència de l'amor. Potser és l'únic llenguatge plenament comunicatiu.

En la intimitat es frega l'absolut.

La intimitat permet un diàleg sense paraules, trenca la barrera entre l'exterior i l'interior, entre

el teu i el meu...

Gràcies, Senyor, per aquest do tan fràgil de la intimitat. Ella ens aconsegueix la plena comunicació, la comunió. Ens esquinça lleument l'epidermis del "jo" i podem conviure. Sota la resplendor del "tu" que es comunica, l'egoisme s'esfondra, s'apropa la transcendència i et comencem a veure, Senyor.

El que seria trivial, cas de ser nostre, es transfigura i es converteix en obertura còsmica, quan Tu ens ho ofereixes en la intimitat humana. Senyor, ensenya'ns a respectar la intimitat, aquest gran sagrament de la teva presència. Aquesta teofania senzilla i apelfada com la molsa, però capaç de reverdir-nos l'ànima.

Senyor Jesús, t'agraïm que ens hakis fet trobar persones tan riques d'intimitat. Allibera'ns, però, de profanar-les el més mínim. La intimitat és l'últim reducte de la llibertat, el punt dolç de la persona. Atorga'ns, doncs, comprensió per a intuir el misteri de cadascú, per a no convertir-lo en una fórmula exacta.

Ensenya'ns a no jutjar ningú, si més no, amb un judici radical i inapel·lable. Dóna'ns una postura delicada envers les persones estimades. Les acceptem totalment com són, amb les seves virtuts, els seus defectes i el seu misteri. En elles, respectem l'inefable misteri de la teva transcendència.

NO ESTALVIAR-NOS

Passen els anys i, en mirar enrera, ens adonem que la nostra vida ha estat estèril. No hem estat fent el bé. No hem millorat el món que ens han llegat No hi deixarem cap petjada. Hem estat prudents i hem tingut cura de nosaltres, però, per què? El nostre únic ideal no pot ser arribar a vells...

Senyor, ens fa por passar per la vida sense deixar-hi cap petjada, semblant, només, una estela de fum, com un reactor.

Estem estalviant la vida, per egoisme, per covardia. Seria terrible, malgastar aquest tresor d'amor que ens has donat.

Senyor, referma'ns l'amor. Atorga'ns una tendresa explosiva, que no es malversi en sensibilitat, sinó en acció. Ens fan por els plans, les consignes. Perquè tot queda en paraules. I, al nostre entorn, continua el fred i la nit. Engruna'ns en amor.

Volem un amor terrible, diví i omnipotent, que ens desentanyi. Et volem a Tu, el Crist Jesús revolucionari, més violent envers Tu mateix que envers els altres.

Estem plens d'un egoisme que ens crema l' ésser. Voldríem acomplir el teu testament, el teu manament únic: "Estimeu-vos els uns als altres tal com Jo us he estimat".

Voldríem ser cristians de debò. Forjadors d'un món nou. Tot preparant, ja des d'ara, el cel nou i la terra nova que Tu ens has anunciat.

Els anys passen. La virulència juvenil se'ns esvaeix. Ens fa por que se'ns escoli el neguit i se'ns esfumi aquesta engruna d'amor. Ens fa por que ens acostumem a veure el món injust com una cosa normal.

Senyor Jesús, no volem esgotar-nos només en paraules, inútilment.

EL MISTERI DE LA PERSONA

La monotonia externa de les persones ens enganya. No sabem quanta bonesa es consumeix sota les cendres. Cada persona porta les seves ferides, la seva sensibilitat inexpressada, el vertigen de la seva solitud.

Hi ha llàgrimes, rere de molts ulls aparentment riallers. Fins i tot la persona més vulgar o menyspreable, enclou el seu misteri. Si el descobríssim, l'arribaríem a estimar.

Veiem aquestes persones que passen pel nostre costat, al carrer. Quins sentiments s'hi amaguen, darrere de llur maquillatge o de llur urbanitat?

Entre ells, hi ha l'heroi, el suïcida, el traïdor. Tanmateix, qui ho diria! Quan ho sapiguem, ja serà massa tard...

Has deixat, Senyor, una petja infinita en nosaltres. Dóna'ns una actitud religiosa davant el misteri de les persones.

Fes-nos delicats, perquè no profanem el misteri humà. No volem recloure la persona en un concepte o en una fórmula. Ensenya'ns a desconfiar del nostre primer cop d'ull, tot recordant que la realitat és més gran que la nostra intel·ligència.

Dóna'ns un amor que ens permeti acostar-nos, sense tristesa, a la barrera infranquejable del "tu" de l'altre. Ajuda'ns a superar el coneixement i la possessió –pur egoisme–, per tal d'arribar a la comprensió i al lliurament –que és pur amor–.

Fes-nos, Senyor, el miracle que l'egoisme no se'ns disfressi d'amor. I dóna'ns l'alegria de l'autèntic amor, que es recolza en la fe en les persones.

Voldríem aprendre a donar-nos en la foscor, convençuts que Tu tens mil mans humanes esteses que demanen amor.

Que sapiguem donar-ne, malgrat no vegem els ulls de qui el rep, ni sentim l'escalf de la seva mà.

Dóna'ns la sobrietat d'acontentar-nos amb les engrunes d'intimitat que cadascú vulgui oferir-nos. I ensenya'ns a donar-nos abans i tot que ens ho demanin.

COMENÇAR A SER CRISTIANS

Som cristians per rutina, perquè ho van ser els nostres pares; perquè no ens hem pres la molèstia de deixar de ser-ho.

El cristianisme ens sembla quelcom tradicional, un element cultural que cal conservar, com una antigalla. Per això ens molesten els canvis, perquè obliguen a pensar.

Sovint no posseïm l'esperit del Crist, sinó només els costums externs; i, en nom del cristianisme, som intolerants i injustos...

Senyor Jesús, ens agradaria ser cristians de debò; descobrir-te per primer cop, després de tants anys que, aparentment, et seguim.

Sabem que l'evangeli és feridor, però ens l'hem fet a mida; n'hem fet un text de conformisme i de vulgaritat. Ens serveix per defensar la propietat i els nostres privilegis.

Tanmateix, això ens comença a semblar incorrecte. Dóna'ns un ulls nous perquè et vegem,

sense astigmatismes, tal com ets. Dóna'ns un cor nou perquè t'estimem plenament; amb el teu neguit, amb la teva pobresa, amb les teves idees amenaçadores.

Dóna'ns el convenciment que no et coneixem mentre ens semblis lògic, mentre ens resulti fàcil seguir-te. Envia'ns el teu Esperit, perquè ens infongui el sentit cristià del teu missatge; que ens contorbi la pau de la rutina, com una embriaguesa de Pentecosta.

Ensenya'ns a llegir l'evangeli d'una manera vital, que esdevingui la norma de la nostra vida quotidiana, no pas un arsenal de teories.

Atorga'ns, Senyor, la sinceritat de descobrir la inconseqüència del nostre cristianisme: predicar l'amor i restar adormits. Si no volem viure com a cristians, que, si més no, tinguem la sinceritat de deixar de dur el teu nom.

MEDIOCRITAT

Ens costa d'acceptar l'experiència de la nostra limitació: quan se'ns esgota l'amor, quan no podem més, quan descobrim la nostra por a decidir-nos.

Dubtem del nostre amor, de la nostra fe. La nostra vida és tan grisa, té tan poques aparences d'il·lusió...

I ara ens sentim cansats i buits. Hem hagut de començar massa vegades, i sempre ha estat igual. Davant aquesta experiència de la nostra mediocritat, sentim el que som davant Déu...

Senyor, ens trobem davant teu amb les mans buides, balbotejant incoherències.

Mirem la nostra vida i és, només, un arsenal de paraules, de temps cremat en va. L'egoisme ho ha embrutat tot. L'atmosfera és asfixiant d'omissió.

Tu, tanmateix, no ens deixes escapolar de les nostres responsabilitats. Mena'ns, a arrambades, a la lluita, ni que sigui a desgrat nostre. Tu saps prou bé que la carn és feble.

Però, en sentir-nos buits, no ens rebel·larem pas. Obrirem aquest esvoranc per acollir-te a Tu.

Que la nostra flaqueza ens faci comprensius envers tota feblesa humana.

T'ofereim, ara, aquest cansament per tots aquells que estan més cansats que nosaltres, perquè ni tan sols tenen fe. T'ofereim aquesta buidor pels qui ja tenen podrida llur darrera il·lusió.

En aquests instants, a cada instant, algú mor, algú blasfema, alguna innocència és atropellada, alguna persona es suïcida... I, nosaltres, restem passius sobre les ruïnes del nostre món, preocupats per un botó.

Com podrem transformar el món amb unes forces tan escasses? Senyor, vessa'ns la teva benedicció.

ACCIDENT

Tenia pressa. Era urgent, i es sentia imprescindible... Ara es troba estès sobre l'asfalt, inert entre les llandes.

Li van dedicar mitja columna al diari. Els plors s'esvairan i tot continuarà igual, sense la seva presència... Senyor, anem a les palpentes per la vida; ni la vam escollir abans d'entrar-hi, ni sabem el dia que la deixarem.

Mentre tenim temps, manotegem, ens movem frenètics, per tal de contruir quelcom que doni sentit a la nostra existència i al nostre dolor.

Rere nostre, els joves ens empenyen per a desplaçar-nos. I aquest món esdevé cada cop menys nostre. Ja abans de morir, l'hem llegat als altres.

I, un dia inesperat que no sabem, els altres ens jutjaran, talment es fa amb una obra de teatre un cop ha caigut el teló. I Tu, Senyor, ens jutjaràs.

I tot el que haurem amassat amb suors i treballs, qui ho apreciarà?

Senyor, ens envaeix un plugim d'humilitat: no som pas l'eix de la vida –l'egoisme ens enganyava–, i tot seguirà igual, quan ens n'anem.

Estem indefensos davant teu, com un cos obert sobre el quiròfan. La vida és més gran que nosaltres, i els teus camins van molt més lluny que les nostres mirades.

Ens sentim a mercè teva, Senyor, estem a les teves mans, perquè Tu intervens per donar sentit al tracte incoherent de la nostra vida...

BUIDOR

Al capvespre d'un dia de festa, sentim una terrible buidor, el fàstic de la nostra finitud i vulgaritat.

Hem apurat la fruita fins al pinyol, i ara ens sentim tristos. Ens hem cansat de dissimular que, en el fons, volem quelcom més, quelcom més íntim.

La felicitat és com la boira baixa, que, tot just la toquem, s'esvaeix...

Quan alguna cosa s'acaba, sentim la seva absència, sobretot si es tracta d'alegria o de felicitat. Senyor transcendent, t'agraïm aquesta buidor. Gràcies, perquè el nostre ésser no pot sadollar-se amb cap alegria terrena. El plaer és, només, un aperitiu que es dona a un famolenc.

Exacerba una fam que res no podrà assaciar.

Gràcies, perquè ens vas donar un vas tan gran que només pot ser curullat amb la teva presència.

Al capvespre, ens dius que els béns de la terra tenen, només, com a finalitat, mantenir el nostre esperit atent a les coses que no poden morir.

Deixa'ns sempre oberta aquesta ferida metafísica. Tu ens parles en el desengany. Aquesta buidor, com s'assembla a la teva presència! Ens diu que l'esperit no pot pas trobar el seu déu en la matèria.

Ens has fet per a ser comensals de la teva intimitat.

Però, no volem pas ser falsos místics amargats, eunucs de la vida. Estimem la terra i els seus valors. El seu cos transparent ens mena a la transcendència.

Creiem en l'amistat, en el sofriment, en la bellesa, en la persona humana...

Senyor de la joia, t'agraïm aquesta tristesa existencial que ens allibera de la seducció del que és caduc, i ens deixa seguir buscant la felicitat...

FUTUR

Se'ns fa dur viure a glops, esmicolats per la temporalitat. El temps és un tresor de petites monedes, però mai no les posseïm totes juntes. Ni tan sols no posseïm la nostra vida. A tot estirar, un sol moment, mentre travessem la maroma del present.

Senyor de l'eternitat, sabem que el nostre temps s'encalma a la teva presència. Creiem que no es perd ni un sol instant de dolor o d'espera, d'alegria o de fatiga. Altrament, nosaltres mateixos ens esvairíem amb els moments que passen.

Ens fa por el futur, puix és negre i inèdit, i sempre arrissat d'interrogants. Tot el que tenim són coses passades, i la novetat del futur ens acovardeix.

Cavalquem, tanmateix, amb Tu a la gropa. Déu invisible, dona'ns fe en la teva presència, puix el futur ens espera amb la seva explosió de misteri. Sembla que caminem de recules pel camí de l'existència.

Tan sols l'amor podrà alliberar-nos d'aquesta servitud del temps. L'amor que fa clarivident el futur.

Senyor Jesús, dóna'ns el teu amor, que esborra els límits i ens empelta en el present diàfan de l'eternitat.

Senyor, et brindem el futur, com els gladiadors a l'arena.

En oferir-te el nostre futur desconegut, ho sacrificuem tot, plenament confiats.

Et consagrem totes les nostres possibilitats, tot els nostres dolors, tot el nostre ésser, perquè el futur ho converteixi en amor.

GASTAR LA VIDA

El Senyor Jesús ha dit: "*Qui vulgui reservar la seva vida, la perdrà; i, qui la gastí per mi, la retrobarà en la vida eterna*".

Però, a nosaltres ens fa por gastar la vida, entregar-la sense reserves.

Un terrible instint de conservació ens reclou en l'egoisme, i ens atenalla, quan volem jugar-nos la vida.

A tot arreu, ens fem assegurances, per tal d'estalviar-nos els riscos... I, sobretot, som covards...

Senyor Jesús, ens fa por gastar la vida.

Però, Tu, la vida ens la dones perquè la gastem; i no ens la podem reservar en un egoisme estèril.

Gastar la vida és treballar pels altres, encara que no paguin; fer un favor a aquell que no ens el retorna.

Gastar la vida és llançar-se al fracàs, si cal, sense falses prudències. És cremar les naus en bé del proïsme.

Som torxes que únicament tenim sentit quan ens cremem; únicament aleshores serem llum.

Allibera'ns de la prudència covarda, que ens fa estalviar el sacrifici i que cerca la seguretat.

Gastar la vida no es fa amb gestos ampul·losos ni amb falsa teatralitat.

La vida es dona senzillament, sense publicitat, com l'aigua que vessa, com la mare que dona el pit al nen, com la suor humil del sembrador.

Entrena'ns, Senyor, a llançar-nos a l'impossible, perquè, darrere l'impossible, hi ha la teva gràcia i la teva presència. No podem caure en el buit.

El futur és un enigma. El nostre camí s'endinsa en la boira.

Tanmateix, volem donar-nos, perquè tu estàs esperant, en la nit, amb mil ulls plens de llàgrimes.

SEXE

Ara traurem la pols a una paraula tabú: el sexe. L'hem desterrat de la nostra pregària, perquè se n'ocupi la pornografia.

Tanmateix, el sexe polaritza tot el misteri de l'home. És tan fascinator que pot convertir-se en un ídol, tan potent, que pot desencadenar la destrucció.

La nostra societat supererotitzada ha degradat el sexe, l'ha rebaixat fins al simple nivell animal. I, en l'home, també el sexe és humà...

Déu de la creació, et donem gràcies pel sexe, per aquesta divisió que aglutina, per aquest esquer de l'amor. No podem ser uns renegats del sexe. No podem menysprear el motor de la vida. Tanmateix, perquè l'estimem, volem respectar-lo, com es respecten, Senyor, els teus grans sagraments.

En el sexe hi has posat els ressorts més misteriosos de l'home; en ell s'hi entrecreuen la bellesa, l'amor i la persona.

No permetis, Senyor, que profanem aquesta força de vida, aquesta potència esfereïdora que ens sobrepren. Perquè el sexe, que nua la família, pot convertir-se, també, en un explosiu d'odi i de brutalitat. No permetis que separem mai sexe i amor. El sexe no és tot l'amor. Si aquest falta, el sexe és només un instint animal. Quan el sexe no expressa l'amor, és rutinari i aberrant; una mera descàrrega nerviosa.

No permetis que, per culpa del sexe, la persona humana sigui trepitjada. No existeix pas un sexe inferior a l'altre. Davant Déu, tots som iguals; tots igualment fills seus.

Senyor, que no oblidem mai que el sexe no és pas l'última realitat, que només té sentit transfigurat per l'amor.

CRISTIANS DEL SILENCI

Hi ha cristians muts, que, mentre ningú no els toqui, resten tranquils, ni que s'esquarteri el món. No protesten per les injustícies, perquè resten esclavitzats a l'Estat per la persecució o pel compromís, comprats per la por o per l'oportunisme.

D'altres, tal vegada, perquè no tenen res a aportar. Per a ells la fe és una cosa etèria que no té res a veure amb la vida; vàlida, només, de núvols en amunt...

Et demanem, Senyor, pels cristians del silenci. Que la teva paraula els cremi les entranyes i els faci superar la coacció. Que no callin, com si no tinguessin res a dir.

Tu saps el que convé a la teva església, si un fervor de catacumbes o bé la rutina de la "protecció" oficial. Dóna-li el que sigui millor, malgrat sigui la presó i la pobresa.

Allibera'ns del silenci de l'enfifat davant la injustícia social. Allibera'ns del silenci "prudent" per a no comprometre'ns.

Ens fa por haver limitat el teu evangeli. Ara ja no té arestes ni esglaia ningú. Ens hem volgut convèncer que podem servir-te a Tu i al diner.

Senyor, allibera la teva església de tot regust mundà; que no sembli una societat més, amb els seus cacics, els seus accionistes, els seus privilegis, els seus funcionaris i la seva burocràcia.

Que mai la teva església sigui una església del silenci, puix és la dipositària de la teva paraula.

Que la pregoni lliurement, sense reticències ni covardies. Que no calli mai, ni davant cap guant blanc ni davant les armes.

ELS QUI SOFREIXEN

La nit és sempre més opaca per als qui sofreixen.

Tots els homes són germans nostres i no podem oblidar-los fins al punt de ni tan sols patir per ells.

L'experiència del dolor i el seu record endolceix la nostra postura envers els altres. I al món hi ha molt de dolor, malgrat sovint sigui vergonyós i l'amaguem...

Et demanem, Senyor pels homes frustrats, pels avortats de la societat que viuen en presons i en asils. Dóna'ns comprensió envers ells; llur estat no suposa pas que siguin pitjors que nosaltres.

També ells posseeixen aquesta meravella inaudita de ser persones i poder estimar.

Que no esdevinguin una passió inútil, i que trobin, també, un lloc en la vida i en la teva eternitat.

Conserva'ls la llibertat i l'alegria interiors, l'inexpugnable reducte de la persona.

Et demanem, també, pels teus pobres, als quals tu vas anomenar feliços. Dóna l'autèntica felicitat als qui, com Tu, no tenen llar, ni pa, i han d'emigrar.

Que ens repugni ser comensals satisfets, quan hi ha tanta gent que només tenen engrunes.

Que treballem per canviar aquest món injust que no reflecteix la teva bondat.

Et preguem pels qui han errat el camí i cerquen la felicitat en el plaer i en l'absurd. Desperta'ls amb la veu del desengany, però allibera'ls de la desesperació.

Et preguem, també, pels naufragats de la vida. Per les noies que han fet professió de la venda del seu cos. Recupera, Senyor, aquestes teves imatges adolorides, i redimeix-les amb un autèntic amor.

I a nosaltres, Senyor, fes-nos agraïts per tot el que ens has donat de franc, perquè ho convertim en amor.

ANIVERSARI

La vida fa el seu curs, se'ns escola de les mans, i ens trobem buits davant Déu. Han passat tants dies, tants anys, i no hem fet res d'important, encara.

El nostre "haver" encara està per estrenar.

Fins avui, de què ha servit, la nostra vida, per als altres? Anem barrinant, sense que floreixi res als nostres peus... Els dies passen monòtons, com una gotera inútil...

Senyor Jesús, fes fecund el nostre pas per la vida. No volem ser turistes que només se n'enduguin unes quantes fotografies...

Hem malversat massa vitalitat en l'egoisme. Hem cercat l'èxit, la gratitud, el plaer. Hem sotmès l'amor a la llei de l'oferta i la demanda. L'hem donat a qui no el necessitava, i, en canvi, hi ha famolencs d'amor...

Senyor, que cadascú de nosaltres estigui a mercè de tothom, com un grapat de raïm esgranat per a alegrar els altres: esgranat a les teves mans.

Dóna'ns coratge per a llençar-nos al corrent de la vida, sense prudències, sense por a la mort. Què hi fa, que n'avancem la data!

Que, per damunt dels nostres plans i dels nostres interessos, hi hagi la sagnant presència de les persones.

Cap urgència no ens pot barrar el pas als altres... Ens sentim massa covards, massa inerts. Ens fa por allargar la mà per a esvaïr la boira.

Però, esperar, és egoisme.

Des d'avui, crea en nosaltres un esperit nou, i obre'ns les mans i el cor.

TANCAMENT DAVANT DÉU

Senyor Jesús, fes-nos sensibles a la teva crida i més permeables a la teva gràcia. Seria terrible restar tancats a Tu.

Tanmateix, podem restar-te tancats? Tu ets més íntim a nosaltres que la nostra intimitat.

Tota la nostra vida està amarada de gràcia, en la mateixa mesura que està plena de mesquinesa.

Seria supèrbia, creure'ns excessivament dolents, excessivament hostils. Tota aquesta constel.lació de coses bones que hi ha en nosaltres, no és, potser, la teva presència? No és pas nostra, la "nostra" bondat.

Som vulgars i raquítics. És això el que tenim de fills pròdigs (Llc 15, 11-31). Però acceptem ser així, tan esparracats. La teva força triomfarà en la nostra feblesa (2Cor 12,9).

I ara, obre'ns a l'amor. El nostre amor, tot i estar tacat, és la teva epifania en nosaltres. Qui estima, no pot estar lluny de Tu, Déu-Amor. I nosaltres tenim, si més no, desig d'estimar.

Ens sentim tancats, davant teu, perquè vivim en la fe; però creiem que ets més potent, Tu, per a obrir que nosaltres per a tancar. Tu mateix ens dius que ets més gran que el nostre cor (1Jn 3,20).

Sentir-nos condemnat és ja una gran obertura davant teu. Obrar altrament, confiant en la nostra bondat, seria negar la gràcia i tornar al fariseisme de la llei (Rm 3,20).

PAU

Tothom parla de pau, però la pau no arriba. No ho volem confessar, però, al fons del fons, preferim la guerra.

El sensacionalisme dels nostres diaris és per a la guerra i la violència. Les nostres places tenen monuments als autors de les gran matances. Ja des de l'escola, ensenyem els nens a identificar guerra i pàtria. Les nostres glòries nacionals estan carregades de sang... Senyor de la vida, ensenya'ns a treballar per la pau, i no pas per la discòrdia. Una pau, per suposat, basada en la justícia.

I que ni ens passi pel cap d'oferir-te les nostres armes, com si Tu fossis, també, benedicció per a la guerra. Tu ens parles, tan sols, de pau i d'estimar els nostres enemics.

No hi ha res que justifiqui la guerra. S'han acabat, ja, les guerres santes i les croades. Han estat només un frau. Cap ideal no pot exigir centenars de cadàvers. L'esperit no té res a veure amb les bales.

Senyor, fes-nos avorrir la retòrica de l'armamentisme i de les desfilades; així evitarem la propaganda a favor de la criminalitat! Que preferim el diàleg humà a les amenaces, a la repressió i a les matances.

Fes, Senyor, que ens adonem que la violència és massa tràgica per a ser utilitzada alegrement, com un joc.

I, als professionals de les armes i de la guerra, fes que trobin un ofici millor, perquè Tu, Príncep de la Pau, odies la mort.

CRISIS

La vida és un seguit de crisis: de creixement, d'acomodació i de ruptura.

Per això ens afeixuga, de vegades, l'angoixa davant el dolor, la mort i la solitud.

Patim la injustícia, i els nostres bons desitjos són estèrils com el rierol engolit pel desert. I, llavors, fins i tot el cel sembla de plom, on rebota la nostra pregària...

Senyor de la nit i del buit, voldríem saber ablanir-nos a la teva falda impalpable, confiadament, amb una seguretat de nens.

L'angoixa ens persegueix com una sorda remor, com el pols de la pròpia existència. Esforçant-nos-hi molt, arribem a dissimular i a somriure. Però la vida se'ns ha fet insuportable.

Per què t'allunyes, Senyor, i ens abandones, en les hores d'angoixa? Per què ens carregues la mà? Pretens doblegar-nos davant teu?

Aquí ens tens, amb l'ànima cansada, parant la mà com a captaires.

A on ens portes, per aquests camins d'absurd? Arrosseguem els peus sobre un desert sense horitzó.

Vivifica la paraula que ens has ensenyat: "Ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal, perquè Tu ets vora meu".

Enforteix la nostra fe, ni que continuï sent fosca.

Sabem que treballes en el nostre ésser, malgrat ens deixis òrfena la sensibilitat.

Sabem que mai no ens temptes per damunt de les nostres forces, puix que ens estimes.

Tanmateix, el teu amor ens sembla incomprensiblement eixut.

Malgrat tot, encara que ens matis, no volem deixar de confiar en Tu.

IMPOTÈNCIA

Que impotent que és, el nostre amor, malgrat sigui allò més fort que posseïm!

En va maldem per salvar la vida d'una persona estimada. Inútilment intentem de comprendre una intimitat. Donaríem la nostra vida per suprimir la injustícia que impera en el món. Però no podem.

És desesperant, tenir només paraules per al dolor els altres. Preferim el silenci. I el silenci és tot el que tenim davant una persona que es juga la vida. Hem de deixar que les persones sofreixin soles. Cal restar a fora. Puix no podem arrencar-los un esquincall de dolor i suportar-lo en lloc d'ells.

Senyor Jesús, el nostre amor ens fa fàstic. Sembla, només, un sentiment inútil, el ressò del nostre egoisme.

Fes-hi alguna cosa, Senyor. Només el teu Amor és omnipotent. Empelta la teva energia en el nostre amor i transforma en creació la nostra impotent sensibilitat.

I, encara que poguéssim, encara que tinguéssim un amor d'acer, com l'aplicaríem?

Quants cops el nostre amor ha devastat les persones que estimàvem. Hem malcriat un fill, i n'hem fet un paràsit social.

Estem en plena nit, i el nostre amor impotent esdevé perillós. Ens fa por aquest amor que arrenca els ulls, quan només pretenia besar.

Senyor, fes clarivident el nostre amor. Nosaltres estimem a ulls clucs, i sovint esmicolem els éssers estimats.

Enforteix el nostre amor, perquè no s'encalli en el mer plaer o en el mer sentiment, sinó que esdevingui tan fort que pugui aixecar les muntanyes.

NENS ABANDONATS

En aquests moments, ens recordem dels nens destrossats, víctimes innocents del pecat dels adults.

Abans que res, hi ha els nens escamotejats a la vida, prematurament assassinats, perquè han estat testimonis inoportuns d'uns amors que no eren amor.

Pensem en la nit dels infants sense sostre, llençats a un món hostil i sense entranyes.

Els nens que remenen els abocadors, els qui no tenen escola, els qui no han conegut el somriure d'una mare...

Senyor, que has volgut fer-te nen i fill dels homes, et preguem pels nens destrossats, pels fills de llars anormals, pels fills de la fam i de la guerra.

Recorda't dels orfes, anèmics de tendresa, més, encara, que per manca de pa.

Beneix els menuts tolerats, aquells que no han estat esperats il·lusionadament.

Senyor, et preguem pels nens sense infantesa, criats en la tristesa i en la sordidesa.

Ens horroritza el record d'aquests nens famèlics de ventre inflat i membres escanyolits. Estan mancats d'un aliment i d'un afecte del qual van sobrats tants gossos de llars que es creuen cristianes.

Et preguem pels fills dels orfelinats, dels preventoris i dels asils. Per tots els qui viuen en aquestes granges de nens. No permetis, Senyor, que augmenti el nombre de nens dividits pel divorci de llurs pares i nascuts en una llar anormal.

Recorda't d'aquests nens de les zones camperoles que moren per manca d'assistència mèdica.

Dóna'ns l'oportunitat de construir per a ells una societat més justa, un món, en el qual, sobreviure, no esdevingui només un atzar.

SINCERITAT

No som sincers. Per por de la veritat, controlem els mitjans d'informació, procurem desconèixer la misèria, escridassem davant els qui no pensen com nosaltres, per tal de no escoltar-los.

Ens asfixia la insinceritat; la insinceritat de la hipocresia, de l'adulació, de l'apologètica de la demagògia. Quin sentit té, aquesta por dels "bons" davant la veritat? En el fons, no creiem que la veritat ens farà lliures.

Senyor Jesús, si vols que t'ho digui, ens fa por la veritat. La veritat ens deixa en carn viva.

Delata la nostra covardia, descobreix les nostres tergiversacions, i ens obliga a actuar.

Dóna'ns força per a acceptar la veritat, aquella que retorna a les seves justes proporcions les nostres inflades aparences.

Dóna'ns el coratge d'acceptar la veritat, malgrat ens arribi d'un enemic, malgrat la digui un subordinat.

Ensenya'ns, Senyor, a creure en la força de la veritat, perquè no l'hàgim de protegir amb les nostres reticències, amb les nostres mentidetes.

Voldríem tenir la sinceritat de la senzillesa, de no aparentar allò que no som, de continuar

professant allò que pensem, malgrat ens arribi la nit, malgrat canviï el govern.
La sinceritat és diàleg. La sinceritat tolera, també, la sinceritat aliena. Concedeix-nos la sinceritat d'admetre que ens podem equivocar i que, de vegades, ens equivoquem.
Si tenim la veritat, no podem camuflar-la, no podem amagar-la per por a la contradicció.
Sabem que la veritat triomfarà.
Et preguem, Senyor, que cada dia augmenti més, la nostra veritat, tot escoltant les petites veritats dels "altres".

EL CRIST GLORIÓS

Hi ha cristians que es prenen les coses històricament, com si el món s'hagués esmunyit de les mans de Déu.

Per això actuen violentament, com si ho arrisquessin tot.

Tanmateix, creiem en la història. El món no és cap atzar que desemboca en el caos. No temem res de nou, puix, tot el que és nou, ha començat a esdevenir-se quan el Crist ha ressuscitat...

Senyor Jesús, ens alegrem del teu triomf definitiu, que la història no sigui altra cosa que un esdevenir vers el teu triomf fatal.

Amb els nostres cossos encara a la bretxa, i amb l'ànima trencada, et cridem un primer "visca!", fins que es desencadeni l'eternitat.

El teu dolor ja ha passat. Els teus enemics han fracassat abans de néixer. Tu ets el Rei del somriure definitiu.

Què ens importa, l'espera! Acceptem amb il·lusió la lluita i la mort, perquè Tu, el nostre Amor, no mors.

Avancem darrere teu per un camí d'eternitat. Tu estàs amb nosaltres i ets la nostra immortalitat. Senyor, triomfador dels segles, esvaeix tot rictus de tristesa dels nostres rostres.

No estem embarcats en un atzar. La darrera paraula ja és teva.

Més enllà del cruiximent dels nostres ossos, ja ha començat l'"Al·leluia" etern. Que les mil gorges de les nostres ferides es sumin, ja, a la teva salmòdia triomfal.

I ensenya'ns a escridassar el teu optimisme per tot el món. Perquè tu eixugaràs, per sempre, les llàgrimes de tots els ulls, i la mort desapareixerà...

© *Cristianisme i Justícia*, Roger de Llúria 13, 08010 Barcelona
Telf: 93 317 23 38; Fax: 93 317 10 94;
espinal@redestb.es; www.fespinal.com